

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 321. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952567853312/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

I sit tidsskrift *Danne-Virke* kommenterede Grundtvig i 1818 den langvarige litterære fejde mellem Oehlenschläger og Baggesen og nævnte en passant, hvorledes Baggesen havde vist, at han havde „Tunge-Maalet i sin Magt, som paa tvende Maader fordanske Niels Klim“, hvorved den yngre digter må have tænkt ikke blot på den fortrinlige gendigtning af Holbergs latinske roman, men også på den omformulering af klassicistisk tanke-sprog til hjerte-sprog, som Baggesen satte sin energiske fantasi ind på at realisere. Muligvis hentydede han desuden til sit forbillede som ordmager i hans egenskab af forfatter til bogen om den labyrintiske rejse, han lagde ud på i 1789, omtrent samtidig med at fordanskningen af Holbergs beretning om Niels Klims underjordiske Reise fremkom.

Baggesens egen rejse foregik på jorden – efter bogens titel gennem Tyskland til Schweiz – og ganske ofte over jorden, eller rigtigst: i en indre verden, som blev givet udvortes tilværelse, sådan som Baggesen med forerindringens ord selv har forstået den. Og først da får titlen også mening, idet den ydre rejseroute var temmelig ordinær og regelret efter møden, i hvert fald i de to dele af dens beskrivelse, som forfatteren selv udgav i 1792 og 93, og som her er bragt i trykken i let forkortet skikkelse.

Det var en 25-årig subsistensløs poet, som havde nok af ydre og indre grunde til at ændre skuepladsen for sin optræden. Siden sine først publicerede digte havde han ellers gjort lynkarriere inden for flere discipliner. Som elsker havde han på tidens platoniske og egne sværmeriske betingelser imidlertid kun gjort sig alt for gældende i forholdet til digteren Prams kone, Maria Magdalene, hvem han besang som måneguddommen Seline, og hvorom han havde opbygget sig et kunstigt paradis, som forskubbede ligevægten mellem hans sjæl og sanser og